



Republika Hrvatska
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U VUKOVARU

županijski sud
u Vukovaru

PRIMLIENO

21-05-1999

1999. 19

Broj: DO-K-12/99.
Vukovar, 20. svibnja 1999.

BT/BD

ŽUPANIJSKOM SUDU U

VUKOVARU

Temeljem čl.42. st.2. t.3. Zakona o kaznenom postupku, podižem:

OPTUŽNICU

protiv:

1-okr. STEVANA CURNIĆA, zv. "Cigan", JMBG 0102964303204, sin Pere Petrića i Zagorke Curnić, rođen 01. veljače 1964. godine u Vukovaru, s prebivalištem u Vukovaru, Maksima Gorkog br.5, Srbin, drž. RH, djelatnik, oženjen, otac jednog djeteta, završio 4. razreda OŠ, nalazi se u pritvoru u Okružnom zatvoru Osijek od 07. svibnja 1998. godine.

2-okr. DAMIRA SIRETE, zv. "Sićo", JMBG 1910963303246, sin Sime, rođen 19. listopada 1963. godine u Vukovaru, s prebivalištem u Vukovaru, Vladimira Nazora br.11/5, Srbin, drž. RH, nalazi se u bijegu.

3-okr. RADIVOJA JAKOVLJEVIĆA, zv. "Frižider", sin Tomislava, rođen 13. listopada 1956. godine u Vukovaru, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, ul. S. Peaezića br.34, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

4-okr. **SIME SAMARDŽIJA**, sin Nikole, rođen 28. veljače 1952. godine u Blatuši, općina Vrginmost, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Petrova Gora br.36, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

(umro?) — 5-okr. **NENADA ŽIGIĆA**, sin Branka, rođen 16. rujna 1941. godine u Vrho-općina Otočac, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, ul. I. L. Ribara br.56, Srbin, drž. RH, policajac, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

6-okr. **MILOŠA BULIĆA**, zv. "Buliđa", sin Marka, rođenog 10. ožujka 1938. godine u Bjelajcima, općina Bosanska Dubica, Republike BiH, s posljednjim prebivalištem u Borovu naselju, ul. Kozaračka br.36, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi u bijegu. 2

7-okr. **BOŽE LATINOVIĆA**, zv. "Boro", sin Rajka, rođen 27. siječnja 1957. godine u Cazinu, Republika BiH, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Sajmište br.91, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

8-okr. **SLADJANE KORDA**, kći Petra, rođena 28. listopada 1973. godine u Vukovaru, s prebivalištem u Vukovaru, ul. Borisa Kidriča br.11, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu. 41-18 god

al imak(umro) 9-okr. ~~MILANA SAMARDŽIJE~~, sin Nikole, rođen 02. kolovoza 1946. godine u Blatuši, općina Vrginmost, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Ulica solidarnosti br.4, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

10-okr. **PETRA RAŠIĆA**, sin Milovana, rođen 22. kolovoza 1941. godine, s posljednjim prebivalištem u Vukovar, ul. Kralja Dragutina (RSK) br.12, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

11-okr. **STANKA VUJANOVIĆA**, sin Branka, rođen 30. studenoga 1959. godine u Vukovaru, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Nova ulica br.81, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

12-okr. **MIRKA VOJNOVIĆA**, zv. "Čapalo", sin Milana, rođen 25. veljače 1961. godine u Perni, općina Vrginmost, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, ul. Z. 2

Brkića br.38, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

13-okr. **MIHAJLA KATALINE**, zv. "Pahulj", sin Mićana, rođen 28. srpnja 1947. godine u Srpcu, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Sajmište br.12, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

14-okr. **MILANA IKAČA**, zv. "Turukalo", sin Savke, rođen 03. ožujka 1953. godine u Svinjarevcima, općina Vukovar, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Lj. Gaja br.37, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

15-okr. **DARKA FOTA**, sin Ivana, rođen 17. prosinca 1959. godine u Vukovaru s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Stanka Vraza br.12, Hrvat, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

16-okr. **MARKA CREVARA**, sin Nikole, rođen 13. listopada 1964. godine u Vrginmostu, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, A. Cesarca br.27, Srbin, drž. RH, policajac, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

17-okr. **STANIMIRA AVRAMOVIĆA**, zv. "Micko", sin Milana, rođen 24. listopada 1948. godine u Vukovaru, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Trg Marka Oreškovića bb, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

odst. (nije obolozeno)

~~18-okr. **GORANA LANČUŽANINA**, zv. "Lančo", sin Kamenka, rođen 21. studenog 1971. godine u Vukovaru, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Ulica "1. maja", Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.~~

19-okr. **MARKA KRAGULJCA**, sin Mileta, rođen 12. svibnja 1946. godine u Donjoj Čemernici, općina Vrginmost, s posljednjim prebivalištem u Borovu naselju, Srbin, drž. RH, ugostitelj, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

20-okr. **GORANA MUGOŠE**, zv. "Kuštro", sin Julke, rođen 08. svibnja 1967. godine u Ravnom selu, općina Titov Vrbas, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, ul. I. L. Ribara br.124/12, Srbin, drž. RH, nalazi se u bijegu.

21-okr. ZORANA STANKOVIĆA, zv. Kesega", sin Mirka, rođen 22. travnja 1960. godine u Vukovaru, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Stjepana Radića br.58, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.

ovaj otac.
(1909. - 1941. let)

~~22-okr. STEVANA VLADISAVLJEVIĆA, sina Djoke, rođen 24. prosinca 1946. godine u Deronjama, općina Odžaci, SRJ, s posljednjim prebivalištem u Vukovaru, Strossmayerova br.2, Srbin, drž. RH, ostali podaci nepoznati, nalazi se u bijegu.~~

da su:

tijekom studenoga i prosinca 1991. godine, na području Vukovara i u zarobljeničkom logoru "Stajicevo", te u zatvoru u Sremskoj Mitrovici, nakon okupacije grada Vukovara od strane tzv. JNA i pridruženih paravojskih postrojbi, djelujući u sklopu općeg plana stvaranja tzv. "Velike Srbije", a radi sprečavanja daljnjeg života Hrvata i drugog nesrpskog stanovništva na tome dijelu teritorije Republike Hrvatske, protivno odredbama članka 2. Konvencije o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida i članku 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, u smislu prethodnog dogovora i zajednički, kao pripadnici različitih neprijateljskih postrojbi, istjerali pod prijetnjom smrti svo stanovništvo grada iz svojih domova i iz skloništa na nekoliko za to određenih mjesta, zatim izvršili razdvajanje svog nesrpskog stanovništva od pripadnika srpskog naroda, oduzeli im sav novac, zlato i druge pokretne vrijednosti, tukli ih i zlostavljali na razne načine, prijetili im smrću, a veći broj odmah nakon toga usmrtili klanjem ili strijeljanjem, a ostale zarobljenike odvezli u logore u Republici Srbiji ili ih odmah protjerali na slobodno područje Republike Hrvatske, pa su tako:

1- okr. Stevan Curnić

- u skladištu Poduzeća "Velepromet" iz automatskog oružja ubio zarobljenika Zlatka Rajkovića,

- nožem prerezao vrat Zoranu Bajiću, koji je ubrzo uslijed iskrvarenja preminuo,

- ispalio kratki rafal iz automatskog pištolja u noge Stipana Lucića i nanio mu prostrjelnu ranu lijevog koljena i desnog skočnog zgloba, koje ozljede su bile teške prirode,

- kada je 2-okr. Damir Sireta naredio Ekremu Nakičeviću da trči prema kukuruzima, što je ovaj i učinio, iz automatske puške zajedno s Danirom Sireta ispalio nekoliko rafala prema Ekremu Nakičeviću i tako ga usmrtilo,

- izdvajao iz autobusa zarobljenike, te ih tukao drvenom palicom,

- iz skladišta Poduzeća "Velepromet" odvodio zarobljenike na strijeljanje,

2-okr. Damir Sireta

- naredio ošt. Ekremu Nakičeviću da trči prema kukuruzina, što je ovaj i učinio, a zatim iz automatske puške zajedno s 1-okr. Stevanom Čumićem ispalio nekoliko rafala prema Ekremu Nakičeviću i tako ga usmrtili,

3-okr. Radivoje Jakovljević

- dana 20. studenoga 1991. godine u krugu Poduzeća "Velepromet" udario šakom u leđa Gorana Kovačevića koji je uslijed toga pao na zemlju, a zatim mu sjeo na leđa, uhvatio ga jednom rukom za kosu i povukao glavu prema gore, a drugom rukom u kojoj je držao nož, jednim potezom, odrezao mu glavu, koju je zatim nabio na željeznu motku,

- između zarobljenih civila izdvojio pripadnika romske narodnosti s imenom Zdravko, srušio ga na zemlju i nožem mu urezao slovo U na čelo, a zatim ga ubadao nožem po licu i grudnom košu, dok ga je 4-okr. Simo Samardžija polijevao rakijom, nakon čega su ga odveli i strijeljali,

- zajedno s 4-okr. Simom Samardžijom iz grupe zarobljenika izdvojio Martina Šajtovića, kojeg su desetak minuta tukli, a zatim ga strijeljali,

- zajedno s 4-okr. Simom Samardžijom iz grupe zarobljenika izdvojio sina Martina Šajtovića pod nadimkom Braco, kojeg su odveli u nepoznatom smjeru i kojem se tada gubi svaki trag,

- zajedno s 4-okr. Simom Samardžijom iz grupe zarobljenika izdvojio jednog bivšeg pripadnika policije i strijeljali ga,

- zajedno s 4-okr. Simom Samardžijom iz grupe zarobljenika izdvojio nepoznatog mladića iz Sotina, te ga strijeljali,

- iz grupe zarobljenika izdvojio pripadnika albanske narodnosti imenom Daut, srušio ga na leđa i dok su ga drugi pripadnici neprijateljskih postrojbi držali za ruke i noge, nožem mu presjekao vrat i odrezao glavu i s ovom glavom došao do Gojani Fanola, također zarobljenika, te mu rekao: "Sada si ti na redu",

- zarobljenika Gojani Fanola uhvatio za kosu, okrenuo ga prema sebi, a zatim oštricom noža zamahnuo s ciljem da ga ubode u glavu, međutim, kako se ovaj izmakao, toga je posjekao po lijevoj strani čela, a kada ga je Gojani Fanol molio da ga ubije metkom, odgovorio mu je da prije smrti mora patiti te da će mu oči iskopati, nakon čega su ga nepoznati pripadnici neprijateljskih postrojbi oborili na zemlju, držeći ga za ruke i noge, pa kada je 3-okr. Radivoje Jakovljević prišao s nožem u namjeri da mu odreže glavu, naišao je nepoznati oficir bivše JNA i u tome ga spriječio,

- sudjelovao u fizičkom zlostavljanju te strijeljanju i drugih zarobljenih civila u Vukovaru,

- odlazio u zarobljenički logor "Stajićevo" u Srbiji gdje je tukao i zlostavljao zarobljenike,

4-okr. Simo Samardžija,

- prokazivao među zarobljenim stanovnicima Vukovara tko je od njih sudjelovao u obrani grada, nakon čega su isti odvođeni na strijeljanja,

- izdvajao zarobljenike smještene u skladištu Poduzeća "Velepromet" i odvodio ih na strijeljanje,

- zajedno s 3-okr. Radivojem Jakovljevićem sudjelovao u strijeljanju osobe s imenom Zdravko, pripadnika romske narodnosti, Martina Šajtovića, njegovog sina Brace, nepoznatog pripadnika hrvatske policije i nepoznatog mladića iz Sotina na gore opisani način

- dolazio u zatvor u Sremskoj Mitrovici gdje je tukao i zlostavljao zarobljenike,

5-okr. Nenad Žigić

- ispitivao zarobljenike i nakon toga ih slao na strijeljanje, pa je tako između ostalih neidentificiranih osoba, po njegovoj naredbi ubijen i Ivan Ravlić,

- prilikom ispitivanja zarobljenika tukao ih i zlostavljao, pa je tako između ostalih neidentificiranih osoba drvenom palicom po glavi i tijelu tukao Damira Lilija te Zlatka Ovčara zvanog Deda,

- osobno naredio da se pretuče zarobljena Ana Horvatinec,

- iz skladišta Poduzeća "Velepromet" osobno odvodio zarobljenike na strijeljanje,

6-okr. Miloš Bulić

- izdvajao i tukao zarobljenike hrvatske narodnosti baseball palicom i kundakom automatske puške i time im nanosio teške tjelesne ozljede, pri čemu je Damjana Samardžića na opisani način usmratio,

- izdvajao građane nesrpske narodnosti i odvodio ih na strijeljanje, a nakon okupacije Vukovara odlazio u zarobljenički logor Stajićevo, te u zatvor u Sremskoj Mitrovici gdje je zlostavljao zarobljene Hrvate,

7-okr. Božo Latinović

- u skladištu Poduzeća "Velepromet" izdvajao zarobljenike koji su odmah nakon toga odvođeni na strijeljanje, pa je tako ubijeno oko dvadeset zarobljenika među kojima je bio i Nediljko Buljubašić,

?

8-okr. Slađana Korda

- ispitivala i tukla pištoljem te nogama po glavi i tijelu Anu Horvatinec

- ispitivala Dragutina Berghofera, stavljajući mu pri tome kuhinjski nož pod vrat, a zatim je htjela ugasiti cigaretu na njegovom desnom oku, ali je u tome spriječena od jednog vojnika,

9-okr. Milan Samardžija

- izdvajao zarobljenike iz skladišta Poduzeća "Velepromet" te ih odvodio na strijeljanje,

- prilikom ispitivanja zarobljenika, tukao ih, pa je tako između ostalih neidentificiranih osoba zlostavljao i Anu Hrovatinec,

10-okr. Petar Rašić

- izdvajao zarobljenike za logore u Srbiji,

- prijetio zarobljenicima da ih sve treba pobiti,

- posebno zlostavljao zarobljenog Zvonka Ivaniševića,

] ?

11-okr. Stanko Vujanović

- u skladištu Poduzeća "Velepromet" tukao zarobljenike hrvatske narodnosti, te ih prokazivao kao branitelje,

] ?

12-okr. Mirko Vojnović

- sudjelovao u strijeljanju civila i ratnih zarobljenika u skladištu Poduzeća "Velepromet",

13-okr. Mihajlo Katalina

- prislanjao pištolj na čelo zarobljenika Rudolfa Grafa i oduzeo mu sav novac,

- izvodio zarobljenike iz skladišta Poduzeća "Velepromet" i odvodio ih na strijeljanje,

14-okr. Milau Ikač

- potkazivao četačima tko je od civila u logoru bio pripadnik Zbora narodne garde,
- izdvajao zarobljenike iz autobusa kojima su bili odvoženi za logore u Srbiji, te ih odvodio na strijeljanja,

15-okr. Darko Fot

- izdvajao zarobljenike u skladištu Poduzeća "Velepromet" i vodio ih na strijeljanje,

16-okr. Marko Crevar

- u skladištu Poduzeća "Velepromet" izdvajao zarobljene osobe koje su nakon toga bile mučene i zlostavljane,

17-okr. Stanimir Avramović

- razdvajao zarobljenike na Srbe i one nesrpske narodnosti, tukao i sprovodio pripadnike hrvatske narodnosti u skladištu Poduzeća "Velepromet" i u zarobljeničkom logoru Stajićevo ispitivao i pri tome zlostavljao zarobljenike,

18-okr. Goran Laučuzanin

- izdvajao zarobljenike, te ih tukao nogama i palicom,

19-okr. Marko Kraguljac

- razdvajao zarobljenike na Srbe i one nesrpske narodnosti,
- dolazio u zarobljenički logor Stajićevo te u zatvor u Sremskoj Mitrovici, vršio ispitivanja i zlostavljanja zarobljenika,

20-okr. Goran Mugoša

- pretresao pred bolnicom zarobljenike, uzimao im novac, te ih pri tome tukao,

21-okr. Zoran Stanković

- prijetio zarobljenicima da će biti ili strijeljani ili zaklani,

- u Stajićevu zajedno s Radivojem Jakovljevićem tukao Gojani Fanola i druge točno neutvrđene zarobljenike,

22-okr. Stevan Vladislavljević

- u skladištu Poduzeća "Velepromet" razdvajao muškarce od žena, te izdvajao iz autobusa zarobljene civile koji su nakon toga odvođeni na strijeljanja,

pa su na opisane načine usmrtili točno neutvrđeni veći broj stanovnika Vukovara nesrpske narodnosti, dok su ostali pripadnici nesrpske narodnosti, nakon zlostavljanja i ozljeđivanja, te oduzimanja imovine, protjerani na slobodno područje Republike Hrvatske,

dakle, u namjeri da potpuno unište hrvatsku i druge nesrpske nacionalne skupine, ubijali članove te skupine, nanosili im teške tjelesne ozljede i pri tome ga raseljavali te kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme okupacije ubijali, oštrili i nečovječno postupali s civilnim stanovništvom, provodili raseljavanja, primjenjivali mjere zastrašivanja i terora, protuzakonito ih odvodili u koncentracijske logore te pljačkali imovinu stanovništva,

pa da su time, počinili krivična djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to genocidom, opisano i kažnjivo u članku 119. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske te ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo u članku 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona uz primjenu članka 20. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

STOGA PREDLAŽEM:

1. da se pred Županijskim sudom u Vukovaru kao stvarno i njosno nadležnim održi glavna rasprava,
2. da se temeljem čl.290. st.3. Zakona o krivičnom postupku okrivljenicima sudi u odsutnosti,
3. da se na glavnu raspravu pozovu i saslušaju kao svjedoci Ivica Vlaho (list 87), Rudolf Grač (90), Jozo Puđa (93), Ivan Berdi (101), Damir Lili (106), Mirko Fuc (109), Miroslav Fras (112), Vladimir Fras (114), Agan Šubašić (117), Veselko Franić (119), Ana Horvatinec (123), Dragutin Berghofer (128), Gojani Fanol (136), Franjo Kožul (148), Jelka Zeljko (153), Pavle Opravić (154), Josip Mađarević (37), Emil Čakalić (39), te Dragutin Thinec

(Vukovar, V. I. Lenjina 51, rođen 24. veljače 1948. godine), Stipan Lučić, Silvestar Funda i Josip Radović,

4. da se od navedenih svjedoka pribavi liječnička dokumentacija o ozljedama zadobivenim na opisani način, a zatim da se provede sudsko-medicinsko vještačenje radi utvrđivanja kvalifikacije ovih ozljeda i samog mehanizma povređivanja,
5. da se pozovu i saslušaju vještaci neuropsihijatri dr. Nikola Mandić i dr. Mladen Marcikić,
6. da se od Ureda za prognane, zatočene i nestale Vlade RH pribavi podatak o usmrćenim, nestalim i zatočenim osobama iz grada Vukovara.

O b r a z l o ž e n j e

Povodom krivičnih prijava Policijske uprave Vukovar broj KU-10/92. od 11. prosinca 1992. godine godine i broj KU-14/92. od 16. prosinca 1992. godine protiv Radivoja Jakovljevića i dr. odnosno Slavka Dokmanovića i dr., a zbog osnovane sumnje na učin krivičnog djela genocida i krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, činjenično i pravno opisanih u izreci ove optužnice, protiv okrivljenika provedena je istraga.

Tijekom istrage nisu ispitani okrivljenici budući se nalaze u bijegu i nisu dostižni državnim tijelima Republike Hrvatske, slijedom čega je prema njima određen pritvor i izdana je tjeratica radi njihovog uhićenja.

No međutim, tijekom istrage saslušani su kao svjedoci i oštećenici Ivica Vlaho, Rudolf Graf, Jozo Puđa, Ivan Berdi, Damir Lili, Mirko Huc, Miroslav Fras, Vladimir Fras, Agan Subašić, Veselko Franić, Ana Horvatinec, Dragutin Berghofer, Gojani Fanol, Franjo Kožul, Jelka Zeljko, Pavle Opravić, Josip Mađarević i Emil Čakalić.

Saslušan pred istražnim sucem svjedok Ivica Vlaho navodi da je 10. prosinca 1990. godine počeo raditi u Policijskoj stanici Vukovar gdje je bio sve do 19. studenoga 1991. godine kada je zarobljen. Odmah nakon zarobljavanja bio je smješten u skladištu poduzeća "Velepromet", a ubrzo nakon toga odveden je u zarobljenički logor Stajicevo u Srbiji. Nakon toga bio je oko pet mjeseci u zatvoru u Sremskoj Mitrovici sve do 22. prosinca 1992. godine kada je razmijenjen i vraćen u Hrvatsku. Od navedenih okrivljenika poznaje jedino Marka Crevara kojeg je upoznao u Policijskoj stanici u Vukovaru gdje je radio. Imenovan je napustio Policijsku stanicu negdje koncem veljače 1991. godine i otišao je s četnicima. Sjeća se da su njih, zarobljenike, nakon okupacije Vukovara svrstali u dvije kolone tako da su u jednoj bili muškarci, a u drugoj žene i djeca. Tada je vidio Marka Crevara u vojnoj uniformi sa kokardom na glavi. Hodao je pored njih radi prepoznavanja određenih osoba. On se je sagnuo tako da ga ne bi prepoznao. Osobe koje je prepoznao, izvodili su iz kolone radi daljnjeg maltretiranja. Poslije toga više nije vidio Marka Crevara. Dodaje da sada s njim u policiji u Puli rade Zdenko Antolović, Tomislav Anokić i Bernard Miheljević koji su rodom iz Vukovara i koji su bili u logoru pa bi vjerojatno nešto više mogli znati o navedenim događajima.

Saslušan tijekom istrage **Rudolf Graf** navodi da je u Vukovaru bio zapovjednik Dunavskog voda i da je pored toga bio zadužen za pet civilnih skloništa koji su bili u tom dijelu grada, tj. u centru. Dana 18. studenoga 1991. oko 15,30 sati predao je sklonište sa cjelokupnim stanovništvom "Bijelim orlovima". Njega su odmah odvojili u stranu za strijeljanje, zajedno sa još sedmoricom njegovih ljudi. Nakon toga su ih u koloni povelili prema tzv. "Drvenoj pijaci". To je bilo sabirno mjesto gdje su skupljali ljude iz Vukovara. Spasio se na taj način da je zatražio da se oprost sa ženom i djecom i prešao je u njihovu kolonu iz koje se više nije vratio. Ostala sedmorica, pa tako i njegov brat odvedeni su na strijeljanje. Tu je vidio i okrivljenog Stevana Zorica zvanog Čevo i Nenada Žigića. Isto tako vidio je i Mihajla Katalinu zvanog Pahulj gdje im je imenovani pokupio sve vrijednosti koje su imali kod sebe. Nakon toga ga je "Pahulj" odveo u stolariju, prostoriju koju su oni zvali soba za likvidaciju. Pahulj mu je cijelo vrijeme držao pištolj na sljepoočnici s lijeve strane glave i prijetio da će ga ubiti ako budu bježali. Nakon toga prebacili su ga u "stolariju". Tijekom noći iz iste su četnici odvodili ljude na strijeljanje. Ostale okrivljenike ili ne poznaje, ili ih nije vidio.

Saslušan tijekom istrage svjedok **Jozo Puđa** navodi da je on bio u kućnom pritvoru od 13. rujna 1991. godine sve do 12. studenoga 1991., za koje vrijeme je bio u pet ili šest navrata maltretiran, i ispitivan, a o inkriminiranim događajima nema saznanja. Ističe jedino da je od ostalih ljudi čuo da su glavni kod likvidacija osobe s nadimcima "Frižider" i pod nadimkom "Mićko".

Saslušan tijekom istrage **Ivan Berdi** navodi da se 02. kolovoza 1991. godine uključio u obranu Vukovara i to tako što je prevezio hranu za civile i streljivo za branitelje. Tako je bilo sve do 18. studenoga 1991. godine kada ga je pad Vukovara zatekao u podrumu zgrade "Slavijaa". Nakon toga su ih zarobili i odveli u skladište "Veleprometa". Tu je vršeno razdvajanje muškaraca od žena, a prepoznao je od okrivljenika Stevana Vladisavljevića koji je njega prvog izdvojio i rekao da izlazi ili će rafal ispaliti u njega. Nakon toga je i njega i ostale pretresao i uzimao novac. Nakon toga su ih u više navrata tukli i na razne načine zlostavljali. Ostale okrivljenike ili ne poznaje ili ih nije vidio.

Saslušan tijekom istrage svjedok **Damir Lili** navodi da se od konca mjeseca lipnja 1991. godine aktivno uključio u obranu Vukovara. Nalazio se u dijelu zvanom Sajmište. Dana 06. studenoga 1991. godine ranjen je pa se stoga nalazio u podrumu susjeda Franje Komšića. Tu je i dočekao pad Vukovara. Nakon zarobljavanja odveden je u skladište "Veleprometa". Tu je prepoznao Stanislava Avramovića zvanog Micko odjevenog u SMB uniformu s puškom. Tada je vidio i okrivljenog Stevana Curnića kojeg je od prije dobro poznao. Nakon toga vidio je i okrivljenog Boru Latinovića kojeg zna od prije jer je bio vlasnik gostionice "Krajišnik". Imenovani je ulazio u ovu prostoriju i izvodio pojedine ljude iz nje. Kako je kojeg izveo čuli su se pucnjevi i taj se čovjek više nije vraćao. Osim toga izvana je čuo jauke i plač muškaraca. Izveo je tako ukupno oko dvadesetak ljudi, a među njima i osobu prezimenom Lusić. Noću je u prostoriju gdje su se nalazili zarobljenici ulazio Boro Latinović i osvjetljavao im lica baterijskom lampom te su osobe koje je on označio odvođene nakon kraćeg vremena u pravcu ciglane gdje bi se uskoro čuli kratki rafali. Među navedenih osobama koji su izvedeni i strijeljani nalazio se i Nediljko Buljubašić. Kasnije je sreo i Nenada Žigića, Zorana Stankovića zvanog Kesegu. Za okrivljenika Žigića navodi da ga je tukao drvenom palicom bijele boje debljine ruke i to po glavi i po leđima. U krugu poduzeća

“Velepromet” vidio je okrivljenog Darka Fota. Bio je vrlo grub prema ljudima i vikao je na njih te ih zatvarao. Također izvodio je ljude iz navedenih prostorija, nakon čega se isti nisu više vraćali. Od ostalih okrivljenika tu je vidio i Stevana Zorića zvanog Čevo, te Petra Rašića zvanog Limun.

U svom iskazu pred istražnim suce svjedok **Mirko Huc** navodi da je za vrijeme neprijateljske agresije na Vukovar bio pripadnik civilne zaštite smještene u Vukovarskoj “Nami”. Zarobljen je 18. studenoga 1991. godine u podrumu kuće gdje je živio u ulici Stanka Vraza br.2. U tom podrumu bilo je oko 60 ljudi. Odmah nakon zarobljavanja pristupio mu je okrivljeni Petar Rašić zvan Limun te ga je izveo iz grupe zarobljenika, a vidjevši na njegovim nogama žute cipele koje su inače nosili pripadnici ZNG i policije. Nakon toga odveden je u skladište “Veleprometa” gdje je vidio okrivljenog Darka Fota u smeđoj uniformi s beretkom na glavi, a naoružan automatskom puškom. Idućeg dana okrivljeni Darko Fot i Mihajlo Katalina zvan Pahulj izveli su ga na ispitivanje i prijetili mu batinama. Od ostalih okrivljenika vidio je još jedino Stevana Zorića zvanog Čevo i to u krugu skladišta “Veleprometa”.

Saslušan tijekom istrage svjedok **Miroslav Fras** navodi da je aktivno sudjelovao u obrani Vukovara i to na području zvanom Sajmište. Ranjen je 11. studenoga 1991. godine i to je zadobio prostrijel desne nadlaktice. Okupacija Vukovara 18. studenoga 1991. godine zatekla ga je u skloništu u ulici Maršala Tita preko puta papirnice. Odakle su ga odveli u skladište “Veleprometa”. Tu je vidio i okrivljenog Darka Fota, kao i okrivljenog Stevicu Curnića koji je rafalom iz automatske puške ubio Rajkovića, također zarobljenika koji je pokušao bježati. Idućeg dana vidio je i okrivljenog Stanimira Avramovića zvanog Micko također u vojnoj uniformi s oružjem. Nakon toga uveli su ih u autobus u koji je ubrzo ušao okrivljeni Stevica Curnić, izveo ga iz autobusa i tukao ga nekim drvenim predmetom po cijelom tijelu. Nakon toga odveden je u zarobljenički logog Stajićevo u Srbiji. Tamo je dolazio okrivljeni Marko Kraguljac u uniformi s činom kapetana i naoružan pištoljem. Po njegovom narednu istučena je osoba imenom Ragač, te zarobljenik Vlado Vodopija. Od ostalih okrivljenika još je u krugu Poduzeća “Velepromet” vidio okrivljenog Simu Samardžiju.

Saslušan tijekom istrage svjedok **Vladimir Fras** navodi da se od srpnja 1991. godine nalazio u jedinica Zbora narodne garde raspoređen na području Petrove gore. Prvi put je ranjen 26. listopada, a drugi put 27. listopada 1991. godine. Okupaciju Vukovara dočekao je kao ranjenik u podrumu. Nalazio se u podrumu dvorca grofa Eltza Vukovarskog. Nakon zarobljavanja odveden je u skladište Poduzeća “Velepromet” gdje je vidio okrivljenog Stanimira Avramovića zvanog Micko, a također i Stevana Curnića koji je izvodio pojedine ljude iz autobusa, nakon čega su ih tukli i vraćali nazad. Također vidio je i okrivljenog Mirka Vojnovića zvanog Čapalo, te Stevana Zorića zvanog Čevo koji je također ulazio u autobuse, izvodio zarobljenike i tukao ih. Osim njih vidio je i okrivljenog Nenada Žigića koji je u svojstvu majora izdavao naredbe podčinjenima. Kasnije je prebačen u zatvor u Sremskoj Mitrovici gdje je vidio okrivljenog Stanimira Avramovića. Dodaje da je u krugu skladišta “Veleprometa” vidio i okrivljenog Stanka Vujanovića.

Iz iskaza svjedoka **Agana Subašića** slijedi da je tijekom obrane Vukovra bio pripadnik Civilne zaštite koji je djelovao na području Novog Vukovara u predjelu

zvanom Olajnica i bolnica. Pad Vukovara dočekaio je u bolnici, a nakon zarobljavanja vidio je od okrivljenika u neprijateljskoj uniformi Mirka Vojnovića zvanog Čapalo, Simu Samardžića, te Miloša Bulića. Kasnije je prebačen u zarobljenički logor Stajicevo gdje je vidio okrivljenog Radivoja Jakovljevića zvanog Frižider koji je ispitivao zarobljenike, a jednom prilikom je izveo iz štale gdje su se nalazili zarobljenici nepoznatu osobu imenom Siniša, koji se više nikada nije vratio. Također tamo je vidio i Mihajla Katalinu zvanog Pahulja.

Iz iskaza svjedoka **Veselka Franića** slijedi da je imenovani za vrijeme opsade Vukovara pomagaonašim postrojbama na način da im je nosio hranu, cigarete i sl. Nakon zarobljavanja poslije pada Vukovara od okrivljenika vidio je jedino Miloša Bulića zvanog Bulića.

Saslušana pred istražnim sucem svjedokinja **Ana Horvatinec** navodi da je aktivno pomagala pripadnicima naših postrojbi u obrani Vukovara, a da je nakon okupacije grada prepoznala okrivljenog Mirka Vojnovića zvanog Čapalo, te osobu s prerezimenom Mugoša koji su razvrstavali ljude na način da su odvajali muškarce od žena i djece. nakon toga prebačena je u skladište Poduzeća "Velepomet". Jednom prilikom vidjela je kako su okrivljeni Mirko Vojnović zvan Čapalo, te Radivoje Jakovljević zvan Frižider strijeljali devet zarobljenih civila i to pucajući im iz automatskih pušaka u leđa. Nakon toga su razdvojili Srbe od Hrvata. Poslije toga odvedena je u prostoriju zvanu stolarija. Odveli su je na ispitivanje koje je vodio okrivljeni Nenad Žigić. Budući je poricala optužbe da je poubijala pedesetero srpske djele, okrivljeni Žigić je naredio ostaloj trojici ispitivača da ju tuku što su oni i učinili. Tukli su je toliko da joj je izlazila krv na nos i uši. Poslije toga je ponovno odvedena u stolariju. Također je u krugu skladišta "Velepometa" vidjela i okrivljene Simu i Milana Samardžiju koji su stalno tražili i odvodili ljude prema ciglani. Jednom prilikom vidjela je kako je okrivljeni Radivoje Jakovljević udario šakom Gorana Kovačevića u leđa uslijed čega je ovaj pao naprijed na svoj trbuh. Tada je ovaj velikom brzinom sjeo njemu na leđa, uhvatio ga jednom rukom za kosu i povukao glavu prema gore, a drugom rukom u kojoj je držao nož, jednim potezom odrezao mu glavu, koju je zatim podigao i nabio na željeznu motku. Ostala dva zarobljenika, tj. Igora Kačića i Marka Stanića odveli su ali ne zna kamo. Poslije toga se više nisu vratili. Također vidjela je kako su tukli Zlatka Ovčara "Deda" i to Nenad Žigić i Mirko Vojnović zvan Čapalo. Idući dan saslušavao ju je okrivljeni Mile Samardžija. Jedan drugi dan Radivoje Jakovljević pozvao je sebi jednog pripadnika romske narodnosti zvanog Zdravko. Odmah ga je srušio na leđa i počeo mu nožem rezati slovo U na čelu. Pored toga ubadao ga je nožem po licu i po prsnom košu. S njim je bio i okrivljeni Simo Samardžija koji je ovoga polijevao rakijom i to je trajalo oko desetak minuta. Nakon toga su ga onako krvavog uhvatili ispod ruke i odveli. ubrzo su se čuli pucnji. Nakon pola sata vratili su se Radivoje Jakovljević i Simo Samardžija te su izveli Martina Šajtović. Ubrzo je čula njegovozapomaganje i kako ih moli da ga ne tuku. Pucnjevi se nisu čuli jer su ga vjerojatno zaklali, a za Martina Šajtovića se više nije čulo. Nakon toga imenovani su se vratili u prostoriju i odveli su Bracu, sina Martina Šajtovića. Vukli su ga za kosu. Nije se čulo pucanje, no od tada se ni za njega više ne zna. Nakon toga odveli su još jednog pripadnika Hrvatske policije, iza kojeg odvođenja su se čuli pucnji. Osim toga iste noći odveli su još jednog mladića iz Sotina kojem ne zna ime. Idućeg dana je sa jednim dečkom koji ne zna ime i prezime morala prati krv iz te stolarije. Idućeg dana ju je ispitivala okrivljena Slađana Korda koja ju je udarila

pištoljem marke "šorpion" po glavi uslijed čega je pala. Tada ju je nastavila udarati nogama i zadala joj mnogo udaraca. Idućeg dana saslušavao ju je Nenad Žigić, a bio je prisutan i Milan Samardžija. Idućeg dana ponovno ju je tukla okrivljena Slađana Korda na način da ju je udarila pištoljem u glavu, a kada je pala udarala ju je nekoliko puta nogama dok je nisu drugi spriječili.

Saslušan tijekom istrage kao svjedok Dragutin Berghofer iskazuje da se za vrijeme obrane Vukovara nalazio na dužnosti zapovjednika intendantske službe MZ "Stjepan Radić". Dana 17. studenoga 1991. godine pokušali su proboj koji nije uspio pa su se oko ponoći vratili u bolnicu u Vukovaru. Odmah nakon zarobljavanja vidio je Miloša Bulića zvanog Bulića koji je obilazio autobuse i vidjevši zarobljenog Vilhelma Rucu koji je igrao nogomet, rekao mu kako više nikada neće igrati nogomet. Tu je vidio i Stevana Zorića zvanog Čevo koji je također bio naoružan. Kasnije su ga sa drugim zarobljenicima prebacili na Ovčaru. Izlaskom iz autobusa uzimao im je novac i isprave Goran Mugoša zvani kuštro. Nakon toga morali su prolaziti kroz "špalir" četnika kojima je zapovjedao Miloš Bulić. Tu je bio i tadašnjih predsjednik općine Vukovar Slavko Dokmanović. Dok su prolazili kroz ovaj "špalir", tukli su ih nogama, pesnicama i palicama, a Miloš Bulić imao je baseball palicu. Kasnije se nalazio u hangaru s drugim zarobljenicima i u jednom trenutku je ušao Slavko Dokmanović i udario je nogom "iz voleja" u glavu Dadu Djukića koji je čučao jer je bio ranjen u obje noge. Zatim je također nogama udario u glavu jednog nepoznatog mladića. Idućeg dana vidio je Slađanu Korda koja je došla s dva mlada vojnika i odmah pokalaza na njega. Ovi su ga otjerali do zida i raširili mu ruke, a ona mu je prišla i stavila pod vrat veliki kuhinjski nož i pitala gdje mu je uniforma. Zatim je uzela cigaretu od jednog vojnika i htjela je istu ugasiti na njegovom desnom oku, ali su je u tome spriječili ovo vojnici.

Saslušan tijekom istrage svjedok Gojani Fanol navodi da je od svibnja 1991. godine sudjelovao u obrani Vukovara i to tako da je prvo držao stražu na Mitnici, a zatim je bio na bogdanovačkoj cesti da bi na kraju bio na punktu kod vatrogasnog doma. Pad Vukovara dočekao je u podrumu bolnice. Odmah nakon zarobljavanja vidio je okrivljenog Zorana Stankovića zvanog Kesega koji mu je govorio da će svi biti ili strijeljani ili zaklani. Vidio je i Radivoja Jakovljevića koji je odmah vidjevši ga počeo ga tući kundakom puške i nogama. ubrzo nakon toga izdvojili su oko stotinu zarobljenika koji su branili Vukovar. Odveli su ih do hangara broj 4. Bili su u dvije grupe on je bio u prvoj grupi, a njegov brat Jozo u drugoj grupi. Došavši do hangara morali su se okrenuti licem prema zidu i tu su ih nastavili tući. Radivoje Jakovljević posebno je imao namjeru njega ubiti. Došao je do njega, uhvatio ga rukom za kosu i okrenuo prema sebi. Tada je ošticom noža zamahnuo da mu noć zabode u glavu, međutim kako se ovaj izmakao, to ga je nožem posjekao po lijevoj strani čela i taj ožiljak se i danas vidi. Također ubo ga je još nožem i iznad desne obrve. Molio ga je da ga ubije metkom, međutim ovaj mu je vikao da prije smrti mora patiti. Govorio je da će mu i oči iskopati. Zatim su došla još dva četnika koja su ga zajedno s Jakovljevićem srušili na leđa i držali ga za ruke i noge. Radivoje Jakovljević prišao mu je s nožem i htio mu je odrezati glavu. Međutim, kako je naišao jedan nepoznati oficir JNA, u tome je spriječen. Također vidio je kako je Radivoje Jakovljević ubio jednog Albanca iz Makedonije imenom Daut. Jakovljević i još jedan četnik srušili su ga na leđa, a nekoliko njih držalo ga je za ruke i noge da bi Radivoje Jakovljević dubokom rezom presjekao vrat i odrezao glavu osomAlbancu. S tom glavom došao je do njega i rekao

mu da je on sada na redu. Kasnije se nalazio u zarobljeničkom logoru u Stajićevu. Tamo su dolazili Radivoje Jakovljević, Zoran Stanković i Marko Kraguljac i tako ga strašno tukli da je više puta padao u nesvijest.

Saslušan tijekom istrage **Franjo Kožul** iskazuje da je sudjelovao u obrani grada Vukovara tako što se aktivirao u Civilnoj zaštiti. Radio je u predjelu Novi Vukovar. Nakon zarobljavanja bio je smješten u dovrištu kooperacije "Vupik", koja se nalazi preko puta skladišta "Veleprometa". Izdvajanje ljudi provodio je okrivljeni Darko Fot i njega je konkretno tjerao preko ceste u skladište "Veleprometa". Tu je vidio i Zorana Stankovića, Stevana Zorić, mirka Vojnovića, Miloša Bulića, Simu i Mileta Samardžiju, Nenada Žigića i Stanislava Avramovića. kasnije je odveden u zarobljenički logor u Stajićevo gdje je dolazio Marko Kraguljac i određivao ljude koji će biti ispitivani i zlostavljani. Također se sjeća da je jednom prilikom u krugu "Veleprometa" vidio Mirka Vojnovića zvanog Čapalo koji je tom prilikom u lijevoj ruci spušenom niz tijelo držao ljudsku glavu, a u desnoj ruci držao krvavi nož.

Saslušan tijekom istrage svjedok **Josip Mađarević** navodi da je nakon pada Vukovara bio zarobljen i sjeća se da je okrivljeni Petar Rašić zvani Limun na poljoprivrednom dobru Ovčara govorio prilikom utovara zarobljenika u autobus da ih sve treba pobiti, da marvu treba smaknuti i sve "potući".

Saslušan tijekom istrage **Emil Čakalić** navodi da je nakon zarobljavanja u Vukovaru vidio kako su zarobljenici morali proći kroz kordon četnika koji su ih strahovito tukli pendrecima, batinama, metalnim polugama, puškama i svime što im se našlo pri ruci. U tom kordonu četnika prepoznao je i Slavka Dokmanovića. Kasnije je u hangaru vidio kako je Slavko Dokmanović tukao rukama i nogama zarobljenike, kako je kojeg dohvatio, a tom prilikom sudjelovao je u zlostavljanju Damjana Samardžića kojeg su tako teško istukli da je ubrzo podlegao ozljedama. Kasnije je na Ovčari sreo Boru Latinovića koji mu je prišao i rekao da se upravo vratio i da je ubio stotinu ustaša.

Iskazi svih navedenih saslušanih svjedoka uvjerljivi su i logični, te međusobno nadopunjuju sliku o razmjerima zločina koji se odigrao na području grada Vukovara nakon njegove okupacije od strane neprijateljskih postrojbi.

Analizom ovako utvrđenog činjeničnog stanja nedvojbenim se ukazuje zaključak da su svi okrivljenici u svojstvu pripadnika različitih neprijateljskih postrojbi sudjelovali aktivno i prema podijeljenim ulogama u pokušaju etničkog čišćenja istočnog dijela Hrvatske i stvaranja "Velike Srbije". Sukladno svojim ulogama sudjelovali su u zarobljavanju, razdvajanju, čuvanju, maltretiranju, ubijanju i protjerivanju zarobljenika nesrpske narodnosti, te samim time postupali protivno navedenim odredbama međunarodnog prava.

Slijedom izloženog, smatram da se u radnjama svih okrivljenika stječu sva bitna obilježja krivičnog djela genocida i krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 119. stavak 1. odnosno članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, te se ova optužnica ukazuje opravdanom i na zakonu osnovanom.

Dokmanović

Nadalje, imajući u vidu težinu počinjenih krivičnih djela, te odgovornost prema žrtvama navedenih inkriminacija, bez obzira na činjenicu da navedena krivična djela ne zastarijevaju, smatram da je potrebno provesti suđenje okrivljenicima u njihovoj odsutnosti.

PRILOG:

- istražni spisi
- br. Kio-44/93. i
- br. Kio-509/94.

ŽUPANIJSKI DRŽAVNI ODVJETNIK

Biserka Treneski

